

החדשים למשמעיהם. לעומת זאת ולבסוף בקוראי המודעה
המתפעלים מכתב ידה הרהוט ומסודר והאותיות היפות.
והיה תענו גדול מזה. לשבת עמה בצריף, היא ליד השולחן
הכבד שציפוי ירוק לו, מימינה העששית לבנה-ירוקת
האהיל וכונניות ספרים מקיפות אותה. מימינה ספרים
ספרים שונים למכתה ומשמאלת — ארון בעל דלתות
זכוכית ובו ספריה היא והש"ס של סבא. יושבים היינו —
היא ליד השולחן ואני על הספה — וקוראים בשקט.

כשהתגייםsti לצה"ל כתבה לי סבתא:
”זכור כי נרדף היה עמו בגוים שנים רבות. עת ניתן
לך רובה, רובה של צבא יהודי, היה ראוי לו”.
היה בכך יותר ממכתב או שאלה, היה בזה ציווי שאי
אפשר שלא לציית לו.
בשרותי בצה"ל הוטל עלי להיות בין מלאוי הרכבת בכו
ירושלים — הרטוב. עת היא שהתה סבתא בבית איזיקה
ז"ל ובת-שבע תבל"ח, בירושלים. התלוננתי בפני סבתא על
טיב האוכל שקיבלנו, ומיד קיבלה דברי חזרה דברי תוכחה
שקטים אך בוטים. היא סיירה לי על ימי מלחמת העולם
הראשונה, על הרעב שerrer אז עת לא נשאר לאכול אלא
חויבזה. ומפח הנפש הגדול שהיה לנוכח הארבה העט על
הירק וממש גזל את מעט האוכל שנותר, אתה, אמרה לי,
מלין על האוכל שאתה מקבל עת? בושתי ולא היה מענה
בפי. אך סבתא, פרט לתוכחה הייתה לה גם גישה מעשית,
היא הייתה מוכרכה לאזכיר את העבר, אך הייתה מודעת גם
לשינויי הזמינים. ומאז, בכל יום הייתה בת-שבע מחייבת לי
(בשליחות סבתא) ובידה קופסת פח סגולה צהובה (שלא
שכחתייה) ובה כרייכים טעימים צידה לדין.